

Stilstaan is achteruitgaan

Het eeuwenoude credo datilstaan achteruitgaan is wordt dezer dagen met verve vertolkt door de regering Letermé I. Het lijkt wel of de stijgende voedselprijzen, de dalende koopkracht, de opwarming van de planeet en de internationale kredietcrisis, aan deze regering voorbijgaan. Waar goed bestuur aan politiek defaitisme grenst, worden ze hoogstens 'opgemerkt' (de superministerraad) en 'opgevolgd' (een prijzenobservatorium), in een poging de waan van daadkracht te herstellen. Wat niet voorbijgaat aan Letermé I, zijn de 'echte problemen' van de mensen, zoals de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, de hervorming van de instellingen of de realisatie van een corridor die verschillende landsdelen met elkaar verbindt. Maar ook daar blijft immobilisme de boventoon voeren: de vijf minuten politieke moed die nodig waren om een kieskring te splitsen zijn uitgelopen tot een institutionele nachtmerrie die nu al meer dan een jaar de agenda's beheerst. Ware het allemaal niet zo ernstig konden we er maar beter mee lachen, in de beste Belgische traditie. Maar de toestand is ernstig, omdat de maatregelen die we niet nemen de ongelijkheden in de samenleving aanwakkeren.

Voor de zwaksten in de samenleving betekentilstaan achteruitgaan: doordat hun koopkracht niet versterkt wordt en de prijsstijgingen onverminderd doorgaan, gaan zij erop achteruit in plaats van vooruit:

Steeds meer geneesmiddelen worden op krediet verkocht doordat patiënten ze niet meer kunnen betalen. Het antwoord van de regering? De uitsluiting van de zieken voor het optrekken van het belastingsvrij minimum.

Steeds meer gepensioneerden flirtten met de armoedegrens. Het antwoord van de regering? De uitsluiting van de gepensioneerden voor het optrekken van het belastingsvrij minimum, het niet spijzen van het zilverfonds, het toelaten van supplementen in de ziekenhuisfactuur.

Steeds meer werkenden zijn arm, het aandeel werkende armen wordt door het ABVV geraamd op ca. 20% van de Belgen. Het antwoord van de regering? Meer flexibiliteit en een fiscale vereenvoudiging die meer mensen in een hogere schaal brengt.

Een moeizame combinatie van arbeid en gezinstaken. Het antwoord van de regering? Het optrekken van de prijs van de dienstencheques. Steeds hogere voedsel- en energieprijzen. Het antwoord van de regering? De regering onderzoekt of de voedsel- en energieprijzen wel gestegen zijn en richt een prijzenobservatorium op.

De meest begoeden profiteren daarentegen van het gebrek aan regelgeving: om prijsstijgingen door te rekenen aan consumenten (en

werknemers), om belastingen (zelfs wettelijk) te omzeilen, om topvergoedingen en dividenden ongehinderd te incasseren:

Misbruik van de notionele interestaftrek. Het antwoord van de regering? De regering doet vage engagementen om de misbruiken aan te pakken maar weigert zelfs de achterpoortjes te sluiten.

Ongerechtvaardigde energieprijzen. Het antwoord van de regering? Electrabel wordt ongemoeid gelaten, een studie over de uitstap uit de kernenergie wordt besteld.

Onevenredige toplonen. Het antwoord van de regering? Een debat over de netto-indexering van de lonen van werknemers.

De gewone mensen mogen en zullen de prijs van deze politieke crisis niet betalen! Daarom moeten we mobiliseren tegen immobilisme. Maar toch voorzichtig zijn. Want als deze regering maatregelen neemt, zijn het heel vaak de verkeerde. De beslissing van minister De Crem bijvoorbeeld, om België mee te slepen in de War on terror. Ook op het internationale terrein kiest de regering met andere woorden van de sterksten (de V.S.) en laat ze de zwaksten in de steek: de humanitaire rol van het leger wordt afgebouwd, de soldaten worden meegesleurd in wat volgens experts een aarstgevaarlijke opdracht zal gaan worden.

Wie vertrouwt die mensen nog?

Wees realistisch, schrijf het onmogelijke...

www.willemdeklerck.blogspot.com

Reacties: willem.de.klerck@telenet.be

Datum van publicatie: **28.06.2008**

